

Uvedl-li zvláště dávku z přírůstku hodnoty, uvedl ji jen jako ukázkou takového vedlejšího plnění, jehož případy tím naprosto vyčerpány nebyly.

A právě pod pojem tohoto smluveného vedlejšího plnění spadá převzetí parcelační dávky uvedenými kupci. Neboť dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 89 I. 3 b) obecn. zřiz. ve znění upraveném zákonem ze dne 2. října 1899 č. 97 z. z. čes. povinen jest platiti obecní stavební dávku za povolení k rozdělení pozemku na stavební místa ten, komu povolení bylo uděleno, tedy v daném případě stěžovatel. Zaplatí-li zaň tuto parcelační dávku podáním parcelační žádosti před prodejem vyvolanou kupci, sprostují jej založeného závazku, jehož splněním by se stěžovatelova zcizovací cena, docílený zisk a majetek snížil o peníz parcelační dávce se rovnající. Výhoda zcizitelova nespočívá snad v příjmu dávky parcelační neb peníze jí se rovnajícího, nýbrž v tom, že mu peníz ten ze jmění neubude, ač by mu bez převzetí placení nabyvateli skutečně placením ušel. Proto dlužno dle § 5 dávk. řádu i čl. 5 prov. nař. parcelační dávky přičísti k zcizovací ceně. V tomto smyslu není rozdíl mezi dávkou parcelační a dávkou z přírůstku hodnoty, když převzme obě nabyvatel na sebe.

Pokud poukazuje stížnost na případné paralysování zvýšení hodnoty zcizovací dávkou parcelační připočtením téže dávky k hodnotě nabývací ve smyslu § 9 dávkového řádu, nepadají tyto vývody na váhu, poněvadž, jak již řečeno, dávku parcelační dle jasného znění § 5 leg. cit. k hodnotě zcizovací připočísti slušelo, a nárok, aby o dávku tuto zvýšena byla hodnota nabývací v řízení administrativním vznesen nebyl.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 182.

Živnostenské právo: K výkladu § 5 živn. ř.

(Nález ze dne 18. září 1919 č. 4474.)

V ě c: František Holub v Libči proti býv. c. k. ministerstvu obchodu ve Vídni o ohlášení živnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím byla pořadem instancí potvrzena rozhodnutí dolních stolic, jimiž nebyla vzata na vědomí přihláška živnosti kramářské podaná stěžovatelem. Své rozhodnutí odůvodnilo ministerstvo takto:

»Frant. Holub byl rozsudkem krajského soudu v Táboře z 10. září 1906 č. 346 odsouzen pro zločin těžkého ublížení na těle k tříměsíčnímu žaláři. Toto odsouzení se stalo pro trestný čin v § 5 živn. ř. zmíněný, jenž poukazuje na obzvlášť násilnickou myslak jehož opakování poskytuje provozování živnosti obchodní ve styku se zákazníky zajisté podnět. Osobnost stěžovatelova, jenž má dle provedených šetření pověst hrubého, nesnášlivého, prchlého muže, vzbuzuje také v přítomné době obavu, že zneužije ohlášené živnosti. Jsou tedy v tomto případě dány jak subjektivní předpoklady v § 5 živn. ř. uvedené, tak i subjektivní moment vyplývající ze

srovnání zmíněných objektivních předpokladů a osoby podnikatelovy v době jeho zakročení, takže vyloučení stěžovatele a nastoupení ohlášené živnosti jeví se odůvodněnými.«

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Živnostenský řád nepropůjčuje v § 5 živnostenským úřadům právo vyloučiti z nastoupené živnosti toho, kdo byl odsouzen pro nějaký trestní čin tam označený, za všech okolností, nýbrž jen tenkrát, je-li se zřetelem k zvláštní povaze živnosti, k osobnosti podnikatelově a k povaze spáchaného činu obávati se zneužití živnosti.

Masí tudíž v každém jednotlivém případě obava zneužití živnosti vyplynouti z uvážení a ocenění vnitřního vztahu všech tří momentů právě uvedených. Naříkané rozhodnutí poukazuje ovšem v té příčině k tomu, že styk se zákazníky při provozování živnosti obchodní poskytoval by stěžovateli, jehož násilnickou mysl dovozuje jednak z povahy činu, pro nějž byl svého času odsouzen, jednak z výsledků šetření o jeho osobnosti, podnět k opakování činů násilnických. Ale v pouhém styku se zákazníky nelze sledovati okolnost, která by vyznačovala zvláštní povahu živnosti obchodní na rozdíl od živností jiných, aniž jest zjevno, v jakém směru by tento styk zavdával stěžovateli spíše podnět k násilnostem než styk s lidmi v jiných živnostech anebo i mimo živnost, a rovněž nelze aznati, že by pouhé naskytování se příležitosti k spáchání trestních činů naznačené povahy bylo důvodem pro obavu, že živnosti bude zneužitó, neboť o zneužití lze mluvit jen tehdy, když provozování živnosti používá se jako prostředku k účelům nedovoleným. Není tedy ani nějaký vnitřní vztah mezi rázem trestního činu podnikatelem kdysi spáchaného, pokud se týče jeho osobnosti a zvláštní povahou živnosti, o niž jde, aniž vůbec podstatnost obavy, že by stěžovatel živnosti ve smyslu právě naznačeném zneužíval, naříkaným rozhodnutím dostatečně odůvodněna a ježto provedená šetření dle spisů pro závěr, k němuž žalovaný úřad dospěl, v naznačených směrech náležitého podkladu neposkytují, bylo naříkané rozhodnutí pro vadné řízení zrašeno.

Č. 183.

Policejní záležitosti: I. * Ke skutkové povaze přestupků dle mín. nař. ze dne 20. srpna 1917 č. 353 ř. z. jakožto jednání proti policejním předpisům není zapotřebí zlého úmyslu. — II. * Při vyměření trestu pro přestoupení policejních předpisů nemůže nejvyšší správní soud zkoumati zhodnocení daných skutkových poměrů, předsevzaté úřadem správním.

(Nález ze dne 19. září 1919 č. 4433.)

V ě c: Hynek Kolitsch, zástupce koželužny ve Štětí, proti místodržitelství v Praze o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatel byl nálezem okresního hejtmanství uznán vinným, že firmě M. Trollera synové v Praze prodal asi 1000 zaječích ko-